

PE UNDE SUBȚIRI

O notă personală: În 2002, am publicat primul meu raport despre Internetul Big Brother al Chinei, documentând modul în care companiile occidentale livrează tehnologii-cheie Biroului Securității Publice din China, ce pot fi folosite pentru cenzurarea și urmărirea disidenților, în special Falun Gong.¹

Aceste tehnologii, revizuite și actualizate, vor transforma în final temporalul *Great Firewall* [Marele Zid Digital chinez – n.t.] în sofisticatul *Golden Shield* [Scutul de Aur – n.t.], un univers autonom de supraveghere online. Am fost deseori invitat să îmi prezint cercetarea în universități, audieri și seminarii publice. În cele din urmă am aflat că, la un moment dat în cadrul sesiunii de întrebări și răspunsuri voi primi *Concedierea*, strigătul etern al așa-zisului revoluționar relativist, sofisticat: *China? Este la fel ca aici!* Dovada a constat în înșiruirea cuvintelor precum *Patriot Act* și *Cheney* referindu-se la bibliotecile publice americane unde nu îți este permis să cauți pornografie sau rețete de bombe.

Cum se învârte roata. Cât de bizară trebuie să fi părut cercetarea mea de investigație în lumea noastră post-Snowden. *Este la fel ca și aici!* – este acum atitudinea implicită a majorității nu-atât-de-tăcute, ca să nu mai vorbim de o mână de prieteni și colegi. Și totuși, dacă supravegherea ASN [Agenția de Securitate Națională a SUA – n.t.] reprezintă o potențială amenințare pentru modul nostru de viață, nu este China dovada vie a ei? Noi dezbatem. Noi acuzăm. Proiectăm trăsături eroice asupra unor personaje Rorschach, precum Edward Snowden și Julian Assange. Cu toate acestea, poziția globală a Chinei nu a scăzut. De fapt, Internetul chinez a devenit standardul de aur al cenzurii, supravegherii și arestărilor bazate exclusiv pe activitatea de Internet. Ce păcat pentru observatorii blogului din China: cel mai mare forum electronic din lume este caracterizat prin volume mari de sunete și furie ce nu sunt prea subversive odată ce cenzorii interni și-au făcut treaba. De aceea,

răspund *Concedierii* în același fel: dacă insistați să credeți că *este la fel ca aici*, dacă de asta aveți nevoie pentru a deveni pasionați de înfrângerea subjugării electronice a marii culturii creative pe care noi o numim China, atunci, mergeți mai departe! Citiți! Protestați! Creați un sistem!

Acum, pare că s-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar a existat un moment în care Departamentul de Stat al SUA era nerăbdător să elaboreze un sistem de înfrângere a subjugării electronice a Chinei; în ianuarie 2010, secretarul de stat Clinton a ținut un discurs de genul plătește-orice-preț, îndură-orice-greutate, în care a cerut eliberarea Internetului la nivel mondial. Și ce preț era dispus să plătească Washingtonul? A promis 50 de milioane de dolari grupurilor care dezvoltă „noi instrumente ce permit cetățenilor să-și exercite drepturile la libera exprimare prin evitarea cenzurii din motive politice”.² Iar despre greutatea pe care ar trebui să le îndure? Singurul grup care de fapt a reușit acest lucru se numea *Falun Gong*.

De acum, este o certitudine că, dacă aveți vreodată dorința de a vedea un administrator chinez umilit, executând un mic dans șerpesc urât, trebuie doar să menționați două cuvinte scurte. Dar mai este, de asemenea, o altă certitudine, aceea că Departamentul de Stat citește *New York Times*, care a creditat consorțiul Global Internet Freedom – în esență, un grup de ingineri de calculatoare Falun Gong – cu crearea de sisteme de web revoluționare, care nu numai că ar permite milioanele de cetățeni chinezi să navigheze dincolo de Marele Zid Digital, dar au furnizat, de asemenea, platforma pentru marea majoritate a rapoartelor cetățenilor care au ajuns în Occident în timpul Revoluției Verzi eșuate în Iran.³ Până în mai 2010, Departamentul de Stat din Washington a spart un tabu îndelungat susținut împotriva contactului cu Falun Gong și a fost gata să ofere un milion și jumătate de dolari companiei Global Internet Freedom Consortium.

Miraculos, doar o singură dată, dansul jenant, aparent nu a avut complet efectul preconizat. Cât despre unii practicanți Falun Gong, acest moment părea să aibă o atingere a dreptății divine, dacă nu chiar un sfârșit absolut gen Hollywood; doar cu câteva zile înainte ca *Washington Post* să publice decizia Departamentului de Stat, omul al cărui geniu a declanșat activitatea grupului privind libertatea Internetului a murit în China.⁴

***

Toate mișcările – chiar și cele de protejare-a-buzunarelor – au legendele și mitul originii lor create, de obicei, într-un loc și timp mai îndepărtat și mai simplu, ca acesta.⁵ Dar, deși nu a câștigat niciodată un Premiu Nobel, omul care a murit a fost real. Și, în 2002, atunci când experții chinezi din Occident au judecat universal cauza lui ca fiind un eșec, el a comandat cea mai de succes acțiune Falun Gong care a avut loc vreodată pe pământ chinez: deturnarea semnalelor masive de televiziune ale unui oraș timp de aproape o oră. Conducut de o echipă mică, cu experiență sau resurse minime, operațiunea a fost surprinzător de necharacteristică Falun Gong la acel moment, dar începând cu ea vor apărea în anii următori, provocări mult mai sofisticate pentru Partidul Comunist Chinez cu privire la controlul informațiilor. Centrele de televiziune vor deveni routere de Internet, gherilele vor fi înlocuite de tocilari, info-politiștii și hoții vor deveni virtuali, iar gâlceava se va reverse din China în Atlanta, Teheran și în Departamentul de Stat. Dar totul a început în orașul Changchun cu un bărbat numit Liang Zhenxing.

Liang Zhenxing. Sursa: Minghui.

În ultima fotografie cunoscută a lui Liang, probabil făcută la mijlocul lunii martie 2002, maxilarul său este încleștat, iar ochii par să-i fie fixați undeva în afara sălii de interogatoriu. Conectând punctele – cele șase pete de la nivelul capului său de pe perete – unii observatori detectează o urmă de sânge pe tâmpla stângă a lui Liang. Oricum, poziția lui Liang vorbește clar: călătoria lui s-a terminat.

Liang abia ar fi putut să presupună că occidentalii îi vor vedea imaginea. Poliția chineză a publicat-o online ca pe un trofeu și un avertisment pentru poporul chinez, cu convingerea că nicio altă mass-media occidentală nu s-ar deranja să publice ceva substanțial despre încă un practicant Falun Gong captiv. Liang a supraviețuit încă opt ani, dar în cele din urmă a murit în custodia poliției chineze la 1 mai 2010, la Spitalul Central din Gongzhuling. Cauza morții a fost o rutină potrivit standardelor Falun Gong: deteriorări fizice inexorabile din cauza bătăilor, șocurilor electrice, privării de somn și hrănirii forțate. Sub tensiune, Liang ar fi putut accelera lucrurile, aruncându-se pe scări în jos în timpul unui transfer la închisoare, suferind o hemoragie cerebrală. Din punct de vedere istoric, Liang ar fi avut o călătorie incredibilă, dar până la urmă el nu mai putea vorbi.

Surse Falun Gong au relatat moartea lui pe Minghui, dar nu au fost făcute eforturi extraordinare pentru a-i promova necrologul. Poate exista o reticență inconștientă; acțiunile lui Liang au fost odată considerate controversate. Și Liang însuși a fost întotdeauna un practicant atipic: un Horatio Alger [autor american – n.t.] inimos, jucător imobiliar, energic, carismatic și playboy, dând convertirii lui bruște la Falun Gong o strălucire de cruce-și-pumnal [referire la cartea cu același nume în care un membru al unei bande este transformat de credință – n.t.]. Pe scurt, Liang a fost un produs al Changchun.

La începutul celui de al doilea capitol, v-am descris un oraș auto pietros, care se află în centrul nord-estului Chinei, și modul în care, la sud de Parcul Victoriei și la nord de Drumul Eliberării, se află Piața Culturală a orașului Changchun, unde un bărbat gol din fontă își ridică brațele în semn de triumf al disperării. Am descris acel loc pentru că Li Hongzhi a locuit doar la câteva intersecții distanță în 1992 și deoarece a fost locul de naștere al Falun Gong.

Liang Zhenxing locuia doar la câteva străzi de Piața Culturală,

chiar vizavi de Drumul Eliberării, în locuințe confortabile. Uneori, în lumina zorilor de iarnă, se uita la masele de haine ponosite și mănuși cu un deget, care se legănau hipnotic la unison, chiar sub bărbatul gol musculos, în timp ce rafale înghețate biciuiau gunoiul prin piață. Într-o dimineață rece în 1996, Liang s-a trezit, și-a pus pe el haina și li s-a alăturat. Inițial, practicanții au fost neliniștiți în legătură cu Liang: burtica lui (felul cum stătea în poziția lotus cu ambele picioare încrucișate era considerat hilar), felul lui nerușinat de a vorbi și soția lui sceptică. Dar, într-o lună, Liang a început să aducă recruți: familia, contacte imobiliare, intelectuali pe care i-a întâlnit în parc și muncitori pe care i-a întâlnit în cluburi întunecate. Așa-zisa ierarhie din cadrul Falun Gong a fost rapid de acord să-l facă pe Liang coordonator, liber să predea exercițiile și să-și conducă propriul grup de studiu. Unii practicanți au șoptit că Liang nu studiasse suficient sau nu avea experiență, dar el era imun la acestea; el i-a spus unui prieten că ceva grozav despre Falun Gong este că, după trei luni, nu îți mai pasă de putere.

Cu toate acestea, în ochii partidului, chiar și dorința de a nu avea putere, dacă este împărtășită de suficienți oameni, devine o materie întunecată – o forță gravitațională ascunsă care atrage pe orbită atât vrăjmași ai statului, cât și membri ai partidului. Până la acest moment deja știți ce s-a întâmplat și de ce: cum, câțiva ani mai târziu, pe 20 iulie 1999, arestările au început la Beijing. Trei zile mai târziu, pe când soarele se înălța peste Piața Culturală din Changchun, Liang a privit afară. Doar polițiștii se mai aflau sub triumfalul musculos.

Două luni mai târziu, Liang a făcut cunoștință cu prima sală de interogatoriu. Mulți practicanți din Changchun fuseseră deja acolo. Liang se abținuse de la acțiuni publice, argumentând că, fiind orașul Maestrului Li, securitatea în Changchun era anormal de ridicată. În schimb, Liang și o sută de alți practicanți au intenționat să meargă la Biroul Național de Apeluri din Beijing la 1 octombrie, de Ziua Națională. Într-un astfel de grup mare, informatorii s-au putut infiltra cu ușurință, iar poliția i-a săltat înainte de a se urca în tren.

În timpul detenției sale, Liang a refuzat să dăuneze cauzei prin semnarea vrunei condamnări publice a Falun Gong sau informându-i despre ceilalți conspiratori. Poliția a răspuns, așa cum au făcut-o în întreaga China, instruindu-și dependenții de droguri și criminalii să

facă jocuri de putere îngrijorătoare (Pot să mănânc vă rog? Pot să mă scarpin vă rog? Pot să folosesc toaleta vă rog?), unde practicantul, dedicat compasiunii și nonviolentei devine un obiect nefericit de distracție și tortură. Cei mai mulți practicanți au îndurat în tăcere, crezând că umilirea și durerea au o valoare spirituală. Au acumulat umilințele precum banii în cont. Liang a urât acest lucru, așa că atunci când criminalii le-au spus practicanților să strige sloganurile partidului în timp ce mergeau prin curte, Liang a spus că nu va striga nimic și a primit bătăile ce au urmat. Cu toate acestea, ceea ce l-a rănit cu adevărat pe Liang a fost că niciun practicant nu a aderat la mini-rebeliunea sa. El și-a analizat eșecurile: avea voința, dar nu și-a putut explica de ce rezistența lui nu a contat. Încă supraponderal, în ciuda grevei foamei, el nu a inspirat curaj fizic. Dar Liang a auzit despre cineva care o făcuse.

Liu „Marele Camion” Chengjun. Sursa: Minghui.

Liu Chengjun era un practicant dintr-un oraș mic din provincia Jilin, nu departe de Changchun. Ca magazioner, el era doar un alt lucrător migrant în marele oraș, dar avea acces la un camion. Răspunsul lui Liu la persecuția Falun Gong a fost să-și încarce camionul cu pliante de „clarificarea adevărului” și să o ia pe autostrada 302 spre casa lui din Nong’an și satele dimprejur, pe care, fiind copil de la țară, le știa bine. Asta și faptul că era neobișnuit de mare, puternic și cu trăsături regulate i-au câștigat porecla „Marele Camion”.

Ca și Liang, Marele Camion nu era de acord cu jocurile închisorii. Dar el a mers mai departe; alți practicanți ar fi fost loviți brutal dacă li s-ar fi mișcat un singur mușchi în timpul apelului nominal, dar Marele Camion se plimba nestânjenit până la zidul de 3 metri al complexului de detenție. Confruntat, nu-și ridică mâna și nu-și arăta dinții. Nu avea nevoie să o facă; starea sa sinceră și poziția neclintită, ca a unui războinic dintr-o operă din Peking, au avertizat gardienii de riscul consecințelor incalculabile dacă ar fi îndrăznit să-l atingă. Gardienii au creat mituri: Marele Camion avea relații; Marele Camion a mâncat chifle cu carne de porc dintr-o singură mușcătură; Marele Camion era la cel care te duceai pentru crimă organizată. La intrarea și ieșirea din închisori și în centrele de detenție, Marele Camion își ducea reputația cu el.

La 12 iulie 2000, Liang a fost transferat într-o celulă a lagărului de muncă, la comun cu Marele Camion și cu un om mic subțire cu ochi strălucitori, care păreau să nu tacă niciodată. Marele Camion i-a șoptit lui Liang că micul geniu era radiolog la Spitalul Chuncheng din Changchun. Numele lui era Liu Haibo, dar toată lumea l-a numit „Marea cea Mare”, ca un joc de cuvinte al numelui lui chinezesc și datorită capacității sale misterioase de a memora scrierile Maestrului Li într-o singură noapte, un sistem de recuperare a datelor care putea avea alte aplicații. Liang nu a fost impresionat inițial de istoria lui Marea cea Mare: practicant din '96 din Changchun, două arestări, două renunțări la Falun Gong, două denunțări ale renunțărilor, nu și-a cunoscut niciodată fiul nou-născut, Tianchun, și așa mai departe. Cu toate acestea, a existat un incident care a ieșit în evidență.

La puțin timp după represiune, unii aparatici ai partidului au prezentat o expoziție despre „atrocitățile” Falun Gong la o școală primară din Changchun. Liang știa de ea; faptul că autoritățile i-au forțat pe copii

să vadă „sinuciderile” practicanților – practicanți agățați de ștreanguri sau cu intestinele scoase – i s-a răsucit ca un cuțit în propriul stomac. „Dar nu-ți face griji, expoziția a dispărut”, a spus Marea cea Mare, care a relatat că a intrat, a smuls afișele și le-a aruncat. „Erau otravă”, a spus Marea cea Mare, fără nicio urmă de furie sau dramă. Liang și-a dat seama că Marea cea Mare era rarism în China: un cărturar fără frică.

Liu „Marea cea Mare” Haibo. Sursa: Minghui.

Erau un trio ciudat, Marea cea Mare, Marele Camion și Liang. Inițial nu aveau în minte nici planuri, nicio călătorie spre vest [autorul parafrazează povestea clasică chinezească Călătorie spre Vest – n.t.] . În schimb, evenimente mai mari au conspirat să-i unească în pelerinajul personal. Până în anul 2001, practicanții, probabil o sută cincizeci de mii sau mai mult, au plecat spre Piața Tiananmen pentru a protesta împotriva interzicerii Falun Gong. Nu a fost o acțiune eficientă; au ajuns acolo circa cinci sute pe zi, cu rafale de până la patru mii în ocazii speciale. Chiar și atunci, ei și-au desfășurat bannerele galbene potrivit unui ceas intern de conștientizare, nu a unei strategii prealabile, ceea ce i-a făcut o țintă ușoară pentru forțele de securitate. Dar, în ciuda tuturor deficiențelor sale, Tiananmen a oferit practicanților – atât de diferiți în ceea ce privește clasa și nivelul educațional – un punct focal, un mijloc respectat de exprimare sinceră ce data din China imperială.

În după-amiaza zilei de 23 ianuarie 2001, cinci-șapte oameni și împreună cu ei, toate speranțele strategiei Tiananmen ale practicanților, au ars în fața ochilor lor, în ceea ce televiziunea de stat a numit auto-incendierea. Cu toate acestea, participanții-cheie – combinația mamă-fică care a declanșat dezgustul larg răspândit față de Falun Gong – nu erau practicanți. Între zidurile Închisorii Chaoyang Guo din Changchun, unde se aflau încarcerăți, discuțiile grupului Liang despre găurile din povestea de incendiere nu erau, probabil, atât de diferite de ale mele, sau așa mi-a plăcut să cred. Au existat zvonuri în cercurile profesionale că CNN nu a furnizat imaginile, așa cum au susținut autoritățile. Ungھیurile ciudate ale camerei și comportamentul inexplicabil al poliției erau evidente pentru oricine era interesat să privească, nu numai pentru experții media. Dar adevăratul motiv pentru care [grupul lui Liang] a înțeles cu adevărat înscenarea s-a datorat lui Marea cea Mare, cititorului avid cu memoria perfectă. El le-a spus o poveste, o piesă de samizdat despre o traducere a unui articol din *Washington Post* care a relatat descoperirea că mama în flăcări era de fapt o prostituată.

Cei trei bărbați au folosit tehnici diferite de „clarificare a adevărului”: lui Liang i-au plăcut înregistrările și difuzoarele de la distanță. Marele Camion a jurat pe munții lui de pliante. Marea cea Mare prefera baloanele cu slogane. Acum totul părea ușor ridicol. Cu toate

acestea, un articol despre „întreruperea difuzării” apărut pe Minghui i-a captat atenția lui Liang în timp ce se afla în detenție. Articolul a vorbit despre posibilitatea teoretică de a intercepta transmisiile de televiziune urcând pe stâlpii de telefonie, îmbinând cablurile și conectând playerele DVD. Nu existau specificații, dar experiența lui Marea cea Mare în radiologie i-a permis să cumpere ceva electronice. Între timp, Marele Camion se străduia să revină în formă.

Într-o dimineață rece, la sfârșitul lunii octombrie 2001, pe când toată lumea dormea, Marele Camion s-a ridicat, a sărit până la marginea zidului și și-a tras corpul imens peste el.⁶ Gardienii au susținut retroactiv că l-au eliberat pe Marele Camion, dar când Liang s-a trezit și a auzit despre evadare, în minte i-a licărit un gând: îl găsisse pe generalul său. Liang și Marea cea Mare au încetat imediat greva foamei și au adoptat o atitudine de cooperare. Au fost eliberați curând.

Reuniți în Changchun, cei trei bărbați au ieșit pe străzi și au început imediat să evalueze cablurile de transmisie TV. Părea imposibil la început, erau doar o serie de cabluri care mergeau în toate direcțiile. Dar familiaritatea lui Liang cu geografia orașului Changchun a dat roade și el și-a dat seama că fiecare cartier părea să aibă o cutie. Urmărind firele, el se întreba dacă fiecare cutie era un punct electronic central. Marele Camion a escaladat un perete convenabil plasat și a confirmat. Cu toate acestea, chiar dacă ar putea cartografia sistemul, existau multe puncte electronice centrale, doar trei perechi de mâini, iar plimbarea lor cu gâtul îndreptat către cer stârnise deja curiozitatea, ca să nu mai vorbim de escaladarea unui zid (chiar și Marele Camion se temea să se urce pe un stâlp). Au început să caute practicanți tineri, atleți, din orașul Changchun, care erau pregătiți să își riște viața.

Liang a găsit trei. Primul, în vârstă de 26 de ani, numit Lei Ming, era mezinul grupului. În acest moment, Changchun era un focar al activității Falun Gong; practic, fiecare stradă avea o celulă Falun Gong implicată în realizarea de pliante, DVD-uri sau bannere. Lei venise din orașul Jilin, cu jacheta sa de piele neagră, pantofi negri, pantaloni negri și câteva tricouri. Fost bucătar responsabil de comenzi de aperitive nordice la minut, precum ciolane de porc, era extraordinar de îndemânic și avea un aspect mereu autoironic, care se putea transforma într-un aspect ciudat de rău augur dacă un străin arăta un interes

necuvenit. Mai mult decât orice, Lei era într-o formă perfectă, parțial pentru că petrecuse mai puțin timp putrezind în celule decât ceilalți. După ce și-a deschis bannerul în Tiananmen, el a devansat o întreagă falangă de polițiști, pierzându-i în cele din urmă în hutongurile din apropiere – aleile plasă-de-păianjen ale Beijingului.

Lei „Mezinul” Ming. Sursa: Minghui.

Hou „Maimuța” Mingkai. Sursa: Minghui.

Al doilea recrut a fost Hou Mingkai, de treizeci și doi de ani. Spre deosebire de ceilalți, a fost ales de un coordonator local datorită perspicacității sale într-ale electricității, capacității sale fizice extraordinare, capacității sale demonstrate de a rezista torturii și carismei sale. La rândul său, dacă Hou a simțit vreo îndoială în a-și lăsa frumoasa soție și fiică să meargă la jocurile cu saltele cu Liang, el a mascat-o făcând pe bufonul curții, sau, în termeni chinezi, pe maimuța. A învățat să se maimuțarească la standul părinților săi cu aluat prăjit pe băț: despre care întregul oraș știa că era „lung și gustos”. Acum, pretextările absurde ale lui Hou la interacțiunea cu poliția și cu trecătorii țărani în timp ce își întindea gâtul pentru a cartografia cablurile de transmisie (*Tipule, vine furtuna. Ați văzut porumbelul meu? Omule, ce mesaj de rahat*) îl făceau chiar și Marele Camion să se crăcăneze de râs.

În sfârșit, mai era și Zhou Runjun, care a venit ca bucătarul grupului. Dar Zhou, de asemenea, a excelat într-o altă activitate feminină chineză esențială: cicăleala și bătutul la cap. Marea cea Mare dorea mereu să vorbească, să teoretizeze și să organizeze întâlniri, dar Zhou a venit ca o furtună din bucătărie și i-a bodogănit că erau prea fricoși ca să se urce. Într-o dimineață, a adus o grămadă de cârlige, și-a înșurubat

două în cizme și s-a urcat pe stâlpul din curtea din spate, țipând la ei în timp ce urca. Decât să o asculte pe Zhou să-i numească lași toată ziua, ei i-au urmat exemplul. Până seara, chiar și Liang o făcuse o dată.

Zhou „Bucătarul” Runjun. Sursa: Minghui.

Momentul se apropia rapid. În timpul zilei, ei au practicat pe un butuc abandonat scos din groapa de vechituri. Noaptea, au urcat pe stâlpi în cartiere ciudate, întotdeauna câte doi, cu Marele Camion, Maimuța sau Mezinul încercând să înțeleagă configurația centrului electronic în timp ce Marea cea Mare, Liang sau Bucătarul aveau sarcina să distragă gărzile de cartier: femei bătrâne cu banderole roșii.

În noaptea de 16 februarie 2002, Liang a primit vestea că unele ecrane TV din orașul oțelului Anshan, aflat la cinci ore sud-vest de Changchun în provincia Liaoning, au pâlpâit, s-a înnegrit și imaginea a fost înlocuită de un purtător de cuvânt al Falun Gong care a clarificat auto-incendierea. A fost doar pe cablu și nu a durat mai mult de câteva secunde – un practicant a fost împușcat sau un cablu a fost scurtcircuitat – dar asta ar putea fi realizat acum, iar poliția o știa de asemenea. Orarul repetiției trebuia redus. Liang a ales seara zilei de 5 martie ca fiind ora zero, după începerea Congresului Național al Partidului, echivalentul statului chinez cu săptămâna Paștelui.

Pe măsură ce trasa febril liniile, Liang se confrunta cu o acțiune de ariergardă. Liang și-a menținut celula sa mică, impunând o zonă fără discuții cu comunitatea practicanților, dar știrea s-a răspândit. Chiar dacă planul lui Liang nu implica preluarea armată a posturilor de televiziune (precum se zvonise), cei mai mulți practicanți din Changchun au fost total împotriva hijackingului. Tăierea firelor era ilegală, iar oamenii ar urî Falun Gong chiar și mai mult, dacă nu și-ar fi putut viziona programul lor preferat – cu toate acestea, practicanții au ajuns la convingerea că ceea ce conta era puritatea motivelor, nu rezultatele lumesti (o logică ce a dus la arestarea a milioane de practicanți pe întreg teritoriul Chinei). Chiar și în 2002, planul lui Liang a sunat suspicios ca fiind o acțiune politică organizată. Nu spusese Maestrul Li că practicanții nu ar trebui să se implice în politică? Politica chineză era o chestiune foarte murdară – minciuni, crime, mită și baruri de karaoke. Potrivit acestui standard, Falun Gong se păstra încă la fel de pur ca zăpada albă – sângele roșu al martirilor doar îi subliniau strălucirea.

Tang Feng, un practicant înalt și impunător din Changchun care impunea respect universal pentru convingerile sale, a fost trimis în ascunzătoarea lui Liang pentru a-i descuraja. Liang a ascultat atent. Apoi Liang a răsunat: *Abordarea Tiananmen pentru ștampilarea cardului spiritual a luat sfârșit, fiind contaminată permanent de auto-incendiere. Deci, opriți implorarea partidului pentru milă și mergeți direct la popor! Modul în care oamenii se poziționează între Falun Gong și partid va determina destinele lor spirituale, nu? Poate oamenii chiar ne sprijină, dar nu au faptele. Doar Anshan ar trebui să primească clarificările? Cum rămâne cu Changchun? Nu va mai exista niciodată o altă ocazie.*

După întâlnire, Tang Feng i-a informat în liniște pe ceilalți practicanți că nu a reușit să-l facă pe Liang să se răzgândească. „De fapt, m-aș alătura și eu planului de deturnare”, a spus Tang, „dar abilitățile mele sunt mai bine folosite scriind despre aceste evenimente pentru Minghui. Și poate că cu toții ar trebui să fim mai discreți cu privire la operațiunea lui Liang de acum încolo”.

Tang Feng. Sursa: Minghui.

La 1 martie, Liang a fost trezit de un amic agent imobiliar cerându-i să rezolve unele lucrări cât mai curând posibil. Liang a apărut în fostul său birou o oră mai târziu și a fost brusc înconjurat de poliție. L-au dus înapoi în camera de interogatoriu, devenită de-acum familiară.

În noaptea aceea, grupul a mâncat cina lui Zhou, așteptând ca poliștii să bată la ușă. Nu au venit niciodată, așa că au ieșit la cartografiere. Marea cea Mare și Maimuța au găsit în prealabil o metodă de îmbinare a cablurilor în avans, așadar ar fi fost necesară doar o ajustare de ultim moment. În următoarele trei nopți, ei au transformat fiecare centru electronic într-o bombă de adevăr în timp real. Utilizând biciclete și taxiuri, în mai puțin de cincisprezece minute, ei ar putea-o lansa simultan prin Changchun. Dar totul se reducea la camera de interogatoriu. Poate că poliția nu știa despre planul de deturnare. Dar ei îl vor tortura pe Liang ca să scoată nume, activități și locații. Cumva, Liang trebuia să reziste.

Patru nopți mai târziu, Tang Feng a intrat într-un magazin, la o intersecție mare lângă Piața Poporului. Oamenii stăteau în picioare uitându-se la televizor, dar cu o postură agitată și cocoșată într-un mod curios. Tang și-a ridicat privirea. Se termina un program de televiziune, un fel de confruntare chineză Goldstein care a numit auto-incendierea din Piața Tiananmen o „incendiere falsă”, o minciună și o campanie de propagandă criminală a președintelui Jiang Zemin. Apoi, un nou program a arătat vaste parade de mătase galbenă care treceau pe sub Turnul Eiffel, treceau de Big Ben și Capitoliul american, explicând modul în care Falun Gong s-a răspândit în întreaga lume și a fost binevenit în alte țări. „Ce s-a întâmplat cu televizorul?” – a întrebat un bărbat – „Poate că un vecin se uită la un film, iar magazinul recepționează cumva semnalul”, a răspuns proprietarul, verificând canalele. Toate transmiteau același program. Câțiva oameni au început să speculeze că o facțiune anti Jiang Zemin a preluat statul.

Tang privea cu ei, hrănindu-și emoția, cu ochii plini de lacrimi și un nod îi creștea în gât: *Liang rezistase. Acum, oamenii puteau în final cunoaște adevărul despre Falun Gong. Ei puteau vedea cum este tratat Falun Gong în alte țări. Ochii lor sunt larg deschiși!*

Apoi ecranul s-a întunecat și nu a mai existat niciun semnal. După un timp, Tang știa că nu va mai exista nimic. *Probabil că au*

fost descoperiți. În timp ce se îndrepta spre casa lui, în depărtare, aproape imperceptibil, Tang credea că a auzit strigătele venite din Piața Culturală.

Transmisiunea Falun Gong a fost dată pe opt canale timp de cincizeci de minute, însumând o audiență de peste un milion de oameni, audiența a crescut pe măsură ce vestea s-a răspândit, oamenii s-au sunat unul pe altul spunându-și că ar trebui să pornească televizorul imediat. În unele cartiere, oficialii locali de partid disperăți au tăiat lumina, cufundând străzile în întuneric. În altele, precum cele din apropierea Pieței Culturale, oamenii s-au revărsat pe străzi pentru a sărbători. *Interdicția s-a terminat! Falun Gong este reabilitat!* Unii practicanți au ieșit din fabrici și ascunzători, dând în mod deschis broșuri. Vecinii, copiii, străinii întâmplători, chiar și bătrânele cu banderole roșii i-au abordat, vorbeau toți odată efervescenți, au râs, i-au palmuit în joacă, i-au felicitat. Câțiva au suspectat că fusese o transmisie guvernamentală, dar totuși, au zâmbit larg și au șoptit: „Cum ați făcut-o? Voi, Falun Gong, sunteți atât de incredibili!” Și aproape părea ca și cum ar fi fost reabilitați în sfârșit, iar euforia și râsul nu s-au oprit, nici măcar la ora 10 seara, când primul practicant a primit un telefon de la un prieten din armată care a spus că au primit ordin să aresteze Falun Gong.

Acum ajungem la partea din poveste care este un pic mai dificilă. Urcarea pe munte, vederea de sus, este interesantă, poate chiar inspiră; coborârea, transformarea indivizilor în animale care urlă, mai puțin. În acest moment al cărții, ați putea fi, de asemenea, obosiți. Cu toate acestea, există o mărturie mult mai detaliată despre evenimentele recente, deoarece – în mod clar sau pervers, în funcție de perspectiva dvs. – este extrem de important pentru practicanți, dintre care câțiva erau chiar prezenți – de exemplu, legați de o țeavă de încălzire – să asiste la momentul morții.

Voi rezuma.

Lei Ming, mezinul grupului, a fost capturat la ora 10 seara pe 5 martie. În următoarele patru zile, el a fost legat de un scaun de fier și poate a dat sau nu informații despre colegii săi. Pe 6 august 2006, Mezinul a fost eliberat înainte de termen și a murit de leziuni meticuloase documentate ale coloanei vertebrale.

Mezinul încearcă să meargă; captură de ecran dintr-un video de contrabandă din China, filmat cu puțin înainte de moartea sa. Prin amabilitatea televiziunii New Tang Dynasty.

Nu este clar dacă Jiang Zemin a dat de fapt ordinul de a „ucide [Falun Gong] fără milă”. Cu toate acestea, există mult mai puține dezbateri dacă șeful Biroului 6-10 din orașul Jilin a spus: „De data asta este timpul să tragem pielea de pe ei”. Este clar că oficialii orașului Changchun și Jilin au fost avertizați că își vor pierde locul de muncă dacă ar mai avea loc o altă deturnare. BSP și Departamentul de Radiodifuziune au ordonat ca personalul camerelor de control din China să-și țină „ochii lipiți de ecran, mâinile lipite de butoane”. Poliția civilă a fost mobilizată să stea lângă stâlpii de transmitere a semnalului de televiziune în tot Changchun-ul. Reporterii televiziunilor occidentale au fost obligați să nu filmeze niciun ecran de televizor chinez. Și poliția a arestat între două mii și cinci mii de practicanți din Changchun, pe când Mezinul era legat de scaun.

În după-amiaza zilei de 9 martie, Marea cea Mare a fost arestat la domiciliu împreună cu Tang Feng. Poliția l-a legat pe Marea cea Mare de scaunul din sufragerie și i-a rupt glezna în fața soției și a fiului său de

doi ani. Transferat la stația de poliție centrală din Changchun, în primele ore ale zilei de 10 martie, Marea cea Mare a fost dezbrăcat și un polițist pe nume Huo, care trăiește acum în Statele Unite, a văzut că doi polițiști i-au băgat un baston electric în anus. După câteva minute, polițiștii au început să anunțe la stație că inima lui Liu Haibo se oprișe. Marea cea Mare a fost oficial declarat mort la Spitalul Central din Changchun.

Fiul lui Marea cea Mare, Liu Tianchun. Sursa: Minghui.

Marele Camion, întotdeauna băiatul de la țară, s-a îndreptat înapoi spre zona Nong'an unde avea relații. Se spune că tânărul său nepot a fost fascinat de telefonul mobil al Marelui Camion, Marele Camion i-a explicat că nu-l mai pornea niciodată, dar băiatul a întrebat dacă ar putea să-l păstreze pentru o zi sau două. Jucându-se cu un prieten pe douăzeci și patru martie, el a scos telefonul și prietenul l-a convins să-l pornească, doar pentru o secundă, doar pentru a se asigura că mai funcționează. La căderea nopții, peste șaiszeci de polițiști au intrat în sat, au înconjurat mormanul de lemn pe care Marele Camion îl folosea drept ascunzătoare, au aruncat benzină pe grămadă și i-au dat foc. Când Marele Camion a apărut, a fost împușcat de două ori în coapse. Se spune că focul s-a împrăștiat în întreg satul. În timp ce poliția îl conducea pe Marele Camion la stație, duba s-a răsturnat. Practicanților le place să creadă că Marele Camion a menținut principiul nonviolenței; nu sunt un practicant, așa că îmi place să cred că l-a pocnit pe unul de i-au sărit capacele. Oricum, ducele de poliție în mod normal nu se răstoarnă, așa că poate putem să ne întâlnim la jumătatea drumului și să spunem că Marele Camion a încercat să scape.

Marele Camion în detenție. Sursa: Minghui.

O fotografie a poliției făcută la scurt timp după aceea arată că Marele Camion nu mai putea să stea în poziție verticală. O cămașă este pusă pur și simplu peste torsul său, sugerând că brațele îi erau rupte. La scurt timp după aceea, Marele Camion a respins încercarea unei echipe a Televiziunii Centrale Chineze să-l interviueze. Din acel moment, el a fost văzut fiind transferat între centrele de încarcerare pe o targă. Marele Camion a fost condamnat în cele din urmă la nouăsprezece ani în Închisoarea nr. 2 din orașul Jilin, dar a murit din cauza rănilor în prezența familiei sale de „Boxing Day” [26 decembrie, ziua marilor reduceri – n.t.] în 2003.

La 20 septembrie 2002, Instanța Populară Intermediară din Changchun a condamnat-o pe Bucătar la douăzeci de ani de închisoare. Se crede că a murit în lagărul de muncă.

Hou Mingkai, „Maimuța”, a fost ultimul capturat. După ce a fugit în orașul vecin Jilin, Hou a încercat să repete deturnarea. Nereușind, el a rămas fidel caracterului său de maimuță urcându-se într-un copac și plasând difuzoare care îl denunțau pe Jiang Zemin în incinta Biroului Securității Publice. O recompensă de o mie de yuani a fost pusă pe capul lui. Pe 21 august, Hou a fost arestat în Changchun, dus la Poliția din Qingming și ucis în bătaie la ora 4 dimineața în ziua următoare. Apoi, ofițerii de poliție au sărbătorit printr-o masă impunătoare. Nu este clar dacă aluatul pe care l-au mâncat a fost deosebit de lung și gustos, dar circumstanțele sugerează că au fost cumpărate de la standul familiei Hou.

Deturnarea semnalului și consecințele ei sângeroase au galvanizat un mare val de încercări de imitare, cele mai multe dintre ele fiind soldate cu eșecuri, iar câteva reușite cu mare succes. Dar acțiunea a fost singulară. Efectul Changchun nu se va repeta niciodată; datorită publicității din jurul arestărilor, nimeni nu a mai crezut vreodată că Falun Gong a fost reabilitat. Dar nimeni nu va mai crede vreodată complet versiunea guvernării despre auto-incendierea din Tiananmen. Changchun a transformat șah-matul într-un șah perpetuu, dar nu a existat nicio federație internațională de șah, sau cineva căruia să-i pese care să forțeze remiza.

A fost nevoie de un mic grup de practicanți chinezi din Occident – de elită, educat și strălucit – care să-și dea seama că televiziunea chineză și, într-adevăr, propaganda și contrapropaganda erau doar colinele de la poalele muntelui. Muntele se mișcase.⁷

Soția și fiica lui Hou Mingkai. Sursa: Minghui.

Majoritatea practicanților activiști din Occident au fost dedicați doar popularizării poveștii Falun Gong către cel mai mare număr de persoane în cel mai scurt timp posibil. Din moment ce jurnaliștii occidentali nu erau cu adevărat interesați, practicanții și-au construit propriile mijloace de informare: *The Epoch Times*, *New Tang Dynasty Television*, *Sound of Hope Radio* și *Shen Yun Performing Arts*. Cu toate acestea, toate aceste proiecte de sensibilizare au întâmpinat diferite grade de dificultate tehnică pentru a ajunge la audiența din China continentală. Câțiva practicanți care operează în suburbiile din Carolina de Nord au văzut problema diferit; fiecare bucățică a acestor mass-media ar putea fi puse pe web. În loc să explicați și să apărați Falun Gong, pur și simplu străpungeți Marele Zid Digital. Utilizatorii chinezi erau însetați de știri din surse alternative. Poate că vor căuta pornografie sau poate că, la timpul convenit, vor găsi site-urile Falun Gong. Oricum, era un prim pas.

Formarea lor ca ingineri datează din primele zile ale site-urilor chineze. Deoarece Internetul chinez a fost construit precum barăcile unei companii, în blocuri ordonate, inginerii Falun Gong, observând o serie de numere aparent fără semnificație, ar putea spune cu o certitudine rezonabilă dacă o adresă este conectată la stat. Cu această cunoaștere, ei puteau urmări comportamentul securității statului ca și cum ar fi fost un câine dus în jurul perimetrului într-o plimbare zilnică. În cele din urmă, au discutat modele – colțurile în care câinii doar miroseau superficial. Au construit programe speciale care simulau acele colțuri, dar cu fisuri fine în firewall-uri și apoi foloseau aceste fisuri pentru a trimite camioanele de știri necenzurate, cele „Nouă Comentarii” (condamnarea partidului de către Falun Gong), precum și instrucțiuni pentru utilizatorii chinezi ca să-și seteze propriile găuri de vierme.

Era un proces dinamic. Bill Xia, fața publică a inginerilor, își amintește că s-a trezit într-o dimineață și a descoperit că cenzorii de partid au dezactivat sistemul. El l-a activat. Zece minute mai târziu, sistemul era din nou jos. Și asta a durat luni de zile, ca salvele între tranșee, cu o perioadă de acalmie în timpul Festivalului Anului Nou chinezesc, activitatea fiind repornită apoi după ce băieții de partid au revenit la birou. Ingerii Falun Gong au introdus noi arme:

atacuri de tip spam pe scară largă, site-uri fictive care se multiplică automat și algoritmi evolutivi care puteau schimba adrese de Internet de mai multe ori într-o singură secundă, dar într-un fel, cumva, arătau normal.

Acest lucru a provocat ravagii cenzorilor – din greșală au blocat site-urile de știri ale guvernului chinez și au existat zile întregi când întregul Internet din China a încetinit până la târâre generând pierderi incalculabile pentru comerțul pe Internet al chinezilor. Inginerii Falun Gong au adus în curând diverse întăriri: UltraReach, Fregate și alte sisteme disidente. Pe site-ul „Tuidang – Renunțați la PCC”, milioane de cetățeni chinezi au făcut clic pe un buton și au demisionat din partid. Cel mai probabil, cei care au făcut clic nu erau membri de partid, dar, în ciuda emoției și entuziasmului Falun Gong, au fost gesturi semnificative promițătoare ale cetățenilor chinezi din toate mediile și credințele. Mai mult, consorțiul a devenit colacul de salvare al rețelei subterane de activiști chinezi și o conductă pentru informații necenzurate, răspândindu-se de pe Internetul chinezesc în materiale tipărite și broșuri lăsate de oameni adevărați pe niște praguri adevărate din satele Chinei – de obicei, în toiul nopții până la cântatul mult-prea-real al cocoșului.

Pentru a evita refugiații-în-misiune ai 6-10, personalul consorțiului a rămas în mod deliberat în număr restrâns. Dar au avut multe atuuri, în esență o serie de sisteme proxy care ar putea fi comandate într-o succesiune fulgerătoare, confuzând și contracarând cenzorii chinezi. De asemenea, ei au realizat programe apocaliptice care ar putea aprinde rețeaua Chinei ca un pom de Crăciun. În acest fel, celule mici de practicanți, care operează din birouri din California de Nord și sufragerii din Carolina de Nord, au început procesul de escaladare a Marelui Zid Digital chinez și de fortificare a unei conexiuni permanente la Internet cu China dinspre Occident.

Ca răspuns, sau poate pur și simplu din frustrare, cadrul operațional al partidului s-a extins. În 2004, o mașină plină de activiști-avocați Falun Gong în drumul lor spre a depune documente împotriva oficialilor de partid din Pretoria, Africa de Sud, a fost distrusă de focuri de arme pe o autostradă din vecinătatea aeroportului Johannesburg.⁸ Au urmat vandalizările birourilor Epoch Times din

Hong Kong și Taipei.⁹ În 2006, când a devenit clar că Falun Gong nu mai joacă la remiză, Liu Jing, directorul adjunct al Biroului 6-10, a transmis pe cale orală un ordin secret împotriva lui Li Hongzhi. Administratorul de sistem din America de Nord al Falun Gong, Dr. Peter Li, a fost înfășurat într-un covor, bătut și lăsat plin de sânge în casa lui într-o suburbie din Atlanta de doi asasini din China, cu accent continental.¹⁰ În același an, practicanții au format consorțiul *Global Freedom Internet*. Câțiva ani mai târziu ei au postat o pagină web introductivă scrisă în Farsi și – ei bine, șiți restul.

A înțeles Liang ce a elaborat? Nu este deloc clar dacă a fost informat despre toate acestea sau dacă ar fi înțeles toate implicațiile chiar dacă i le-ar fi spus cineva. Ori de câte ori i se permitea să contacteze un practicant, el întotdeauna întreba discret: „Povestea noastră a ajuns pe Minghui? Ei o știu?”

Da, practicanții știu. Dar povestea nu a funcționat așa cum sperau unii. După moartea lui Liang, Departamentul de Stat era reticent să-i finanțeze succesorii pe Internet. În schimb, Internews, un ONG care se ocupă în principal cu formarea media, și reputata Freedom House au primit cea mai mare parte a banilor, recompensând astfel principiile duale de securitate politică și irelevanța absolută a sarcinii ce trebuie îndeplinite. În 2011, Departamentul de Stat a cedat și în cele din urmă a trimis aproximativ 1,5 milioane de dolari Consiliului de administrație al Radiodifuziunii (BBG) pentru a-i livra către Ultrareach și Fregate. De atunci, Congresul și-a schimbat strategia și a început să ofere BBG jumătate din banii destinați libertății Internetului, care au fost alocați docil și celor două companii. Nu este suficient să copleșești firewall-ul, dar este un început, mai ales pentru că a devenit tot mai clar faptul că obiectivul original al Departamentului de Stat de eliberare a Internetului din China a fost, în esență, un mod de a încerca să îi facă pe chinezi să negocieze stoparea propriilor lor atacuri de piraterie în serie a sistemelor occidentale. Dar comandourile Falun Gong nu s-au jertfit pentru siguranța rețelei occidentale și nici nu ar fi făcut-o pentru viziunile provinciale ale lui Edward Snowden și Julian Assange.

Deci, sfârșitul gen Hollywood este amânat. Dar încă mai sper că într-un fel povestea celor care au deturnat semnalul nu s-a terminat.

La fiecare doi ani, o nouă generație de hackeri occidentali, scriitori de coduri prost plătiți și tineri supărați apar din pădure. Ei se adună în jurul focului de tabără al libertății Internetului, ținând focul aprins cu povești de groază și jurăminte noi. Apoi se îndepărtează în lumina slabă a dimineții, în timp ce cărbunii sunt calzi încă. Există posibilitatea, poate îndepărtată, că într-o noapte ei să se îmbete suficient pentru a lăsa în urmă căldura, lauda umilă și râsul, să străpungă întunericul și să-și găsească drumul spre munte. Și cine știe, poate chiar își vor găsi curajul să-l escaladeze.